

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Mihailov Simion,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihailov Simion împotriva Consiliului municipal Comrat, terți Petrovici Elena, Petrovici Andrei, ÎM „GLC” Comrat, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 11 octombrie 2023 a Curții de Apel Comrat

*(Dosarul nr. 3ra-49/24
NR. PIGD 2-20121593-01-3ra-15012024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Comrat, sediul central, jud. V. Harpacov
Curtea de Apel Comrat, jud. A. Mironov, G. Colev, D. Fujenco

16 aprilie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Mihailov Simion,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 1 octombrie 2020, Mihailov Simion a depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului municipal Comrat, solicitând anularea deciziei nr. 8/28 din 14 august 2020 a Consiliului municipal Comrat „Cu privire la cererea lui Petrovici E.G. și Petrovici A.A.”.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin decizia contestată, Consiliul municipal Comrat a admis cererea soților Petrovici și a dispus ca ÎM „GLC” să încheie cu aceștia un contract de locațiune a subsolului situat în blocul locativ din mun. XXXXX, str. XXXXX, nr. XXXXX. Conținutul actului a fost comunicat reclamantului prin scrisoarea nr. 60 din 1 septembrie 2020.

3. Reclamantul a invocat că decizia este vădit ilegală și nulă, deoarece afectează în mod grav dreptul său de folosință asupra subsolului, acesta fiind un bun comun în proprietate diviză a coproprietarilor blocului, și nu un bun aflat în proprietatea unității administrativ-teritoriale.

4. A susținut că autoritatea emitentă a depășit limitele competenței legale, întrucât, potrivit legislației în vigoare, inclusiv Legii privind condominiul în fondul locativ și Legii privind privatizarea fondului de locuințe, subsolurile blocurilor locative sunt bunuri comune ale coproprietarilor, neputând face obiectul unor acte juridice emise de consiliile locale.

5. Reclamantul a mai susținut că decizia contestată este lipsită de elementele esențiale ale unui act administrativ: nu se indică numărul cadastral, suprafața, amplasarea exactă a bunului, iar procedura de adoptare a deciziei a fost viciată prin lipsa avizului comisiei de specialitate și a altor documente necesare conform art. 22 din Legea nr. 436/2006.

6. Totodată, a menționat că asupra aceluiași circumstanțe este pendinte o cauză civilă înregistrată pe rolul Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești, intentată de soții Petrovici împotriva sa și a soției sale, privind înlăturarea pretinselor obstacole în folosința subsolului.

7. În acest context, a invocat că emiterea deciziei nr. 8/28 constituie o imixtiune a autorității locale în soluționarea unui litigiu judiciar pendinte și o depășire nejustificată a atribuțiilor legale.

8. La 7 septembrie 2020, reclamantul a depus cerere prealabilă în adresa Consiliului municipal Comrat, solicitând anularea deciziei contestate, însă aceasta nu a fost examinată în termenul legal.

9. În paralel, Biroul Teritorial al Cancelariei de Stat Comrat a emis o sesizare prin care a constatat ilegalitatea deciziei nr. 8/28 și a solicitat revocarea acesteia, fără ca autoritatea publică să întreprindă măsuri în acest sens.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea din 11 mai 2022 a Judecătoriei Comrat, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Mihailov Simion împotriva Consiliului municipal Comrat, terți Petrovici Elena, Petrovici Andrei, ÎM „GLC” Comrat, cu privire la contestarea actului administrativ.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La 7 iunie 2022, Mihailov Simion a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 11 octombrie 2023 a Curții de Apel Comrat, s-a respins apelul declarat de Mihailov Simion împotriva hotărârii din 11 mai 2022 a Judecătoriei Comrat, sediul central.

13. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, întrucât reclamantul nu a dovedit vătămarea unui drept subiectiv sau interes legitim în sensul art. 17 din Codul administrativ. S-a constatat că subsolul vizat aparține unității administrativ-teritoriale, în lipsa unui condominiu constituit și înregistrat, iar dreptul de administrare revine Consiliului municipal Comrat conform art. 14 din Legea nr. 436/2006. Criticile apelantului privind lipsa identificării precise a bunului sau pretinse vicii de procedură nu confirmă încălcarea unui drept recunoscut de lege. În consecință, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea hotărârii atacate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

14. La 4 decembrie 2023, prin intermediul poștei terestre, Mihailov Simion a declarat recurs împotriva deciziei din 11 octombrie 2023 a Curții de Apel

Comrat, prin care a solicitat casarea deciziei și a hotărârii, cu pronunțarea unei hotărâri nii, prin care acțiunea să fie admisă.

ARGUMENTELE RECURSULUI

15. În motivarea recursului, a susținut că deciziile instanțelor inferioare sunt nelegale și neîntemeiate, fiind pronunțate cu aplicarea greșită a normelor de drept material și cu omisiunea analizării unor dispoziții legale relevante.

16. A reiterat că subsolul în cauză constituie, potrivit Legii privind condominiul în fondul locativ, Legii cu privire la privatizarea fondului de locuințe și Legii locuinței, bun comun aflat în proprietatea coproprietarilor blocului, și nu în proprietatea unității administrativ-teritoriale, iar Consiliul municipal Comrat nu avea competență să dispună locațiunea acestuia.

17. Instanța de apel a aplicat eronat prevederile legale privind lipsa constituirii unui condominiu, omițând să analizeze efectele art. 4 din Legea locuinței și art. 8 din Legea privatizării fondului de locuințe, care consfințesc dreptul coproprietarilor asupra bunurilor comune.

18. A susținut că decizia contestată este lipsită de claritate, nefiind indicată suprafața exactă, numărul cadastral sau amplasarea concretă a încăperii din subsol, iar ÎM „GLC” însăși a menționat că nu deține informații despre existența unui asemenea spațiu disponibil.

19. Subsolul nu este înregistrat ca bun imobil distinct, nefiind parcursă procedura de formare a unui bun imobil conform Legii nr. 354/2004 privind formarea bunurilor imobile, ceea ce face imposibilă orice tranzacție legală cu acesta.

20. De asemenea, a invocat încălcarea procedurii de adoptare a deciziei de către Consiliul municipal Comrat, în lipsa avizului comisiei de specialitate, contrar prevederilor art. 22 din Legea nr. 436/2006 privind administrația publică locală.

21. Recurentul a subliniat că instanțele au ignorat încheierea din 7 octombrie 2020, prin care instanța de fond a suspendat executarea deciziei contestate, apreciind că există îndoieli serioase cu privire la dreptul autorității de a dispune de bunul în cauză.

POZIȚIA INTIMAȚILOR

22. Prin referința depusă la 27 februarie 2024, Consiliul municipal Comrat a solicitat respingerea recursului declarat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

23. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

24. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

25. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

26. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

27. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată atestă că decizia integrală a fost notificată lui Mihailov Simion la 16 noiembrie 2023, astfel că recursul a fost declarat cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

28. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

29. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

30. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

31. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu relevă temeieri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

32. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeierile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

34. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

35. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de

Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

37. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

38. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

39. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus Mihailov Simion.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc